

Росія без оголошення війни ввела свої війська на територію України

І при цьому Путін, президент-агресор, розповідає на прес-конференції, що зробив він це на прохання Януковича, президента-втікача, мовляв, той підписав такий лист-звернення «про використання Збройних Сил Росії для захисту життя, свободи і здоров'я громадян України».

Навіть як уявити, що Президент нікуди не тікав, а, сидючи під штандартом глави держави Україна, підписав такий лист-звернення, кваліфікувати такі дії інакше, як зрада Батьківщини, неможливо. Згадаймо, що навіть президент-втікач на прес-конференції в Ростові-на-Дону зауважував, що не чекає від Росії воєнного втручання. Бо ані здоровим глуздом, ані жодним документом міжнародного права не передбачено, щоб керманіч країни вводив на її територію чужоземні війська й це не називалося б зрадою Батьківщини. У миротворчих місіях задля припинення громадянських конфліктів беруть участь військові з різних країн. Звісно, що й жодна конституція, України – не є винятком, не передбачає таких кульбтів, про які каже президент-агресор. Здається, придумана на ходу відмовка для преси потишила агресора, й він уже змалював картинку, як ховатиметься за спинами дітей і жінок, тоді, мовляв, подивиться, як у них стрілятимуть українські військові. І це під приводом «захисту життя, свободи і здоров'я громадян України». Він стоятиме за спинами тих, кого зібрався захищати! Чи сповна розуму ця людина? А ті з Ради Федерації, хто освятив своїм колегіальним рішенням «використання Збройних Сил для захисту громадян Росії на території України», як, не моргнувши оком, висловилися наша землячка-черкашанка Матвієнко? Найсильніша Божа кара, коли людина втрачає розум, настає безумство.

«Оголошення за поданням Президента України стану війни і укладення миру, схвалення рішення Президента України про використання Збройних Сил України та інших військових формувань у разі збройної агресії проти України» належить до повноважень Верховної Ради України. І навіть якби втікач не був втікачем і зрадником, а Україна відбивала б агресію ворога, оголосити війну і схвалити рішення проти агресорів мала би Верховна Рада України. За Конституцією. Постійно апелюючи до неї, насправді Путін тогочасно по ній, наче сказаний.

Президент-агресор удає правозахисника й конституціоналіста, наголошує на легітимності Президента України Януковича та апелює до угоди від 21 лютого, закликає повернутися на, так би мовити, вихідні позиції. Йдеться про укладену й підписану угоду між Президентом Януковичем і опозиціо-

нерами, політичними лідерами парламентських партій Віталієм Кличком, Олегом Тягнибоком, Арсенієм Яценюком за посередництва представників Польщі, Франції, Німеччини та Росії про те, що почнеться реформа Конституції України й нова редакція буде прийнята до вересня 2014 року, а ще записали, що, мовляв, Президент України ініціює дострокові президентські вибори, котрі мають відбутися до грудня 2014 року. Поки вийшли на цю угоду, казали іноземці, пропонувалося і розглядалося більш як з півсотні пропозицій, Янукович тягнув час і постійно комусь телефонував. Тепер зрозуміло, кому. Ляльководу. Він і сам у цьому признався. Шкода, ніхто з журналістів не запитав, чому ж цю угоду, як один із посередників, не підписав російський представник? Не підписали, а дотримуватися вимагають, навіть війною йдуть... А як дотримуватися цієї абракадабри навіть при всьому бажанні? Немає в Конституції такого формулювання, що Президент ініціює дострокові вибори, тим більше за дев'ять місяців до їх проведення. Країна не може бути вагітною ними протягом такого тривалого часу. За Конституцією, повноваження Президента України припиняються в разі відставки, неможливості виконувати свої повноваження за станом здоров'я, усунення в порядку імпичменту або в разі смерті. Тож перший із варіантів у цьому разі ще якось міг урятувати обличчя Януковичу. Однак він злякався і втік. А як саме залишив Межигір'я, а також драматизм сигналів «издалека» – яскраве того підтвердження. Обидва – агресор, і втікач – кажуть, що останнього скинули внаслідок збройного захоплення влади. Однак ніхто з них не каже про три місяці народного спротиву, про вимоги Майдану після побиття студентів у ніч на 30 грудня. Влада в особі Януковича не чула вимоги покарати винних у побитті та знущаннях над мітингувальниками, вбивствах. Якщо Янукович не покарав тоді Захарченка, міністра внутрішніх справ, чи Ключева, голову адміністрації Президента, на захист якого виступив навіть заступник Генпрокурора, то це може означати, що наказ бити, щоб забити, мабуть, видав сам Янукович. А згодом, очевидно, на підмогу запросив сусідів. Шанс зупинити потугу Майдану поступками було втрачено. І вимоги ставали дедалі жорсткішими. Бо це вже була спра-

ва честі й гідності – змусити главу держави таки почути свій народ.

І добре, що переговорників від опозиції і за дорученням Майдану було троє, що вони таки не повелися на вимогу визначитися з одним лідером і що насправді Януковича під час тих буремних подій ніхто й пальцем не торкнув, навіть представники найрадикальніших політичних сил, котрі мали з ним зустріч. Масові розстріли і повстанців, і правоохоронців потребують ретельного розслідування.

Янукович утік зі столиці під приводом такого собі з'їзду в Харкові. Якби це була не втеча, то і майно з Межигір'я не вивозилося б. Масштабного переселення Януковича не сталося б. Тож повернення на вихідні позиції угоди 21 лютого стало неможливим.

У цій ситуації слід було б розпочати процедуру імпичменту, вона коротко окреслена в Конституції України. А конституційна більшість, і навіть більшість у дві третини голосів у парламенті тепер склалася. І Верховна Рада України є легітимним органом державної влади. На Голову Верховної Ради за відновленою Конституцією 2004 року покладається виконання обов'язків Президента України до обрання і вступу на посаду нового глави держави. За Конституцією 1996 року ці повноваження поклалися б на Прем'єр-міністра. В українських реаліях уряд очолював виконавчів обов'язків, а коли про свою відставку з посади Голови парламенту заявив Володимир Рибак, Верховна Рада цілковито конституційно ухвалила спочатку закон, який не підписав Президент, а потім відповідну постанову про відновлення змін до Конституції 2004 року, обрала своїм очільником Олександра Турчинова. Ось він же і виконує обов'язки Президента України. Чи Янукович думав, що управлятиме державою дистанційно? Чи, може, він уповноважив на те Путіна, що той диктує – федералізує, приєднує, наче в себе в Кремлі? Очевидно, цей статус ляльководу в Україні для нього звичний. «Я йому тисячу разів говорив...» лунало на прес-конференції, наче йшлося про актора-невдачу... Та ні, йшлося про людину, котра вважалася президентом території, що давно втратила державність.

Зруйнована й розбещена правоохоронна система, система судів, державного управління. До цього ми котилися десятиліттями. І крапку поставили осканжені, найпеленде, чужоземні, російськомовні, з холоднокрівним «Работаем!» снайпери.

Ми не сьогодні почали втрачати державність, а тоді, коли стали полігоном і матеріалом для політехнологій. І не чинили цьому опору. А за «гречку»,

наче весь Київ – це суцільно хворі на булімію бабусі, обирали київського мера; для «приколу» голосували за інших героїв комічних роликів...

Не про Україну думали, коли наймалися постояти під прапором. Будь-яким, головне, щоб заплатили, й побільше. Почали втрачати державність, коли дали двадцятку даїшнику на дорозі, за кущем, і коли віднесли перший хабар. Наша державність луснула тоді, коли до списків політичних партій почали брати за грошовим принципом: скинулися й випустили «акції» у вигляді прохідних місць до парламенту. І такій системі акціонерних товариств байдуже, що там собі думають і чим живуть люди, котрі начебто найняли цих от акціонерів служити інтересам громадян: написано ж у Конституції, що джерелом влади є народ. Та насправді в Україні джерелом влади є гроші. І так з каденції в каденцію. Усюди править більшовизм. Більшість рулює. І цим усе сказано. В усьому: від державних посад до управлінських шпарінок – партійний квотний принцип. Дарма, що жодна ідеологія не може бути державною, записано в Конституції. У нас державною стає не так навіть ідеологія (її просто нема), як партія, що прийшла до влади. А останнім часом як власне регіон. І раптом ти не в ній чи не з нього, тобі – гаплик! До Автономії зводили прувити з Донеччини. Тепер вони кажуть, що їх не чує Україна... Не у форматі була вся країна. Бо маховик системи акціонерного товариства має продукувати статки. Щоб потім скинутися й знову обдурити виборця...

Не дай нам, Боже, повторення пройденого. Крим каже, що його не чули. Його не чув якраз той, хто обіцяв «почути кожного». На жаль, його адепти сприйняли втечу свого електорального улюбленця як власну трагедію й волають про допомогу ляльковода, що привів його до влади, тримав на короткому повідку, годував агентів, щоб ті змащували електоральні мізки відповідною отрутою. Навіщо все це? А щоб спротив не поширився Російською імперією, щоб бруківка на Красній площі пережила не одне покоління, щоб Путін із Медведєвим і далі гралися у двійників. Щоб інші держави СНД не надумали демократизуватися. Щоб російський флот у Чорному морі стояв довічно, бо мало в світі залишилося країн, котрі добровільно запустили б на свою територію такого «Путлера»; щоб шельф Чорного моря не дістався Україні, інакше вона зістрибне з газпромівської голки; щоб награбовані мастки на Південнобережжі не спало на думку передавати у власність України та й загалом власність московських та й київських князів безпечно грілася на кримському сонці. А кримчани? Путін збирається ховатися за спину кримчанок та їхніх дітей... Пенсіонерів, котрі сподіваються на довгий російський рубль і непохитність постаті вічно молодого вождя...

Він і чути не хоче, що Росія є підписантом Будапештського меморандуму 1994 року, за яким вона, а також Велика Британія та США гарантують безпеку Україні, котра єдина в світі позбулася своєї ядерної зброї. Як журналістка я тоді була на саміті. Його учасники тоді ще вмовляли Росію підписати цей документ. Країни ядерного клубу виявили неабияку наполегливість. І ось за двадцять років російський кримчанич-диктатор показав свою сутність, заявив, що тієї України, стосовно якої підписувався меморандум, уже немає. А іншої він не визнає. Не щастить нам на гарантів?!

Хто зупинить ляльковода? Дипломатія без жодного пострілу та введення військ. Це і є мистецтво можливого. Інакше – війна. Ось ціна державної руйни.

Вікторія СВИТЛАНОВА.

Місія: об'єднати країну

Що треба зробити для зміцнення єдності в країні як на політичному, так і на побутовому рівні в нинішній непростій ситуації, розповіли «Вічу» народні депутати України та громадські діячі.

Не затанцюють

Народний депутат України Віталіна ДЗОЗ (фракція Партії регіонів):

– Людей обурює те, що їх не чуять. Щоб зшивати країну, треба вести тонку, зважену гуманітарну політику. Не таку, що приїде поїзд дружби й усі затанцюють гопака. Не затанцюють. І після прийняття закону про мову українською не заговорять.

На побутовому рівні в нас немає розбіжності в поглядах. Наші вчителі в Криму щоліта приймають дітей зі Львова. Так само вони їздили до Львова вивчати передовий досвід. З сім'єю ми завжди відпочиваємо в Моршині. Я дуже люблю цих людей за їхню мову, толерантність. Коли я там, мені хочеться дізнатися про їхніх героїв, як вони жили, що переживали. Можливо, я в чомусь не приймаю їхню історію, але намагаюся зрозуміти.

Але як сприймати, коли приїжджають і кажуть: «Так, зараз будемо говорити українською, а всі пам'ятники Леніну знесемо». Знесемо, зруйнуємо «до основания» й нічого не побудуємо – вже було в історії. Поставте пам'ятник Тарасу Григоровичу Шевченку. Це буде правильно.

Я розумію, що охопила ейфорія перемоги, героїзму. Але треба зупинитися, поїхати в Крим, послухати людей, записати все, що вони хочуть, і за кожним пунктом сказати: тут погоджуємося, тут приймаємо закон, тут посилюємо повноваження, а тут – неможливо з таких ось причин. Буде толк, якщо почати чесний діалог, який підкріпити конкретними справами. Не так, як Порошенко сказав у Криму: «Я приїхав вас помирить» і отримав відповідну реакцію. Зараз чіткої позиції Верховної Ради немає. Дуже хотілося б, щоб ми створили групу з лояльних депутатів (без Тягнибока чи Ляшка, яких там розірвуть) від усіх фракцій для такої поїздки в Крим.

У спілкуванні кримчани мені казали, що обурені навіть не питанням української чи російської мови, а так званім інформаційним геноцидом – необ'єктивністю наших ЗМІ. Повірте, я живу в Криму й ніколи не дивлюся російські канали. Нині я почала іноді їх вмикати, щоб почути іншу точку зору. Коли кажуть, що Крим перебуває в інформаційній блокаді, – це дурниця. Кримчани дивляться по телевізору й читають в Інтернеті те, що їм подобається, розмовляють мовою, якою їм зручно.

(Закінчення добірки на стор. 4–5).

3

Севастополь, 1 березня 2014 р.